

ANGELČEK

VSEBINA k 5. številki: L.-F.: Pisma — Danilo Gorinšek: Sveta noč (Pesem) — Marijin vrtec svetemu očetu za zlati dan 20. XII. 1929 (Pesem) — J. E. Bogomil: Tepežni dan — Janko Samec: Božično romanje (Pesem) — Svjatoslav: Kristus je šel po naši ulici — Radivoj Rehar: Naša ptička (Pesem) — Fr. Rojec: Gospodov dan (Igra) — Bogomil: Ljubi Marijini otroci! — Uganke, skrivalice in drugo — Rešitve v 4. številki.

Rešilcem. Ker je morala iziti ta številka še pred božičnimi prazniki, objavimo imena rešilcev 4. številke v februarju.

Samo 2 Din stane knjižica »Sprehod po Ljubljani« pri upravi »Vrtca«, Ljubljana, Sv. Petra cesta 80. Priloži naročilu v pismu znamko za 2 Din!

Uprava Vrtca (Ljubljana, Sv. Petra cesta št. 80) ima še nevezan Vrtec 1922 (Din 7), 1925 (Din 10), 1926 (Din 14), 1926/27 (Dir 14), 1927/28 (Din 14), nevezan Angelček 1921 (Din 4), 1925 (Din 6), 1926 (Din 8), 1926/27 (Din 8), 1927/28 (Din 8), vezan Vrtec 1922, 1925, 1926, 1926/27, 1927/28 in vezan Angelček 1919, 1921, 1922, 1925, 1926, 1926/27, 1927/28.

V Jugoslovanski knjigarni se dobe poleg navedenih še Vrtec (vezan) 1910, 1911, 1915—1917, 1921; Angelček (vezan) 1895, 1906, 1908, 1912—1916, 1923.

Vrtec s prilogo Angelček (10 številki) stane za leto 1929/30
Din 22, Angelček sam Din 8.

Urednik in izdajatelj: Jožef Vole, stolni kanonik v Ljubljani,
Pred škofijo št. 8.

Rokopisi in rešitve naj se pošiljajo na »Uredništvo Vrtca in
Angelčka« v Ljubljani, Pred škofijo št. 8.

Naročnino sprejema »Uprava Vrtca in Angelčka« (dr. Jožef
Demšar) v Ljubljani, Sv. Petra cesta št. 80. Čekovni račun
uprave št. 10.470.

Za Jugoslovansko tiskarno v Ljubljani Karel Čeč.

Beseda ugankarjem.

(Konec.)

Imam za vas še drugo pokoro, ki jo je sestavil prav isti ugankar. Naslovil jo je z imenom »Spomenik«. Sestavljena je takole:

	a					
	a	a	a			
	a					
	d					
d	d	d	m	m	k	
k	j	j	e	e	e	
r	r	r	T	r	g	l
l	o	o	o	i	i	
i	u	h	h	h	n	
n	s	s	p	s	s	
	n		n			

	T				
	a	m	k		
	j				
	e				
r	g	l	a	d	m
o	r	i	l	e	n
u	h	a	n	a	j
d	e	p	r	i	d
n	o	s	t	d	o
s	t	i	k	r	u
	h	a			

namajo tako čudne oblike. Vendar se pa da tudi iz te zmede za silo nekaj napraviti.

Poglejte:

	a				
	r	u	h		
	o				
t	d	e	n	u	h
s	l	j	e	r	a
o	i	k	T	a	g
n	r	.	m	l	n
d	o	m	d	a	a
i	r	p	e	d	j
k	i	t		s	

času predložili vaši bistroumnosti v rešitev. — Upam, da ne bo zamere na nobeni strani, če smo dali prijazno besedo tudi tistim iz vaših vrst, ki nam pošiljajo uganke, s katerimi bi morali mi potem vas mučiti. Spoznali ste pa iz tega tudi to, da je morebiti še bolj težko dobro uganko sestaviti, kakor pa dobro sestavljeni uganki priti do živega. Potrebni so pa nam oboji: sestavljalci in reševalci.

J. L.

To je dobro zadel naš ugankar, da nam je jasno pokazal, kje moramo začeti. Črka »T« je že tako značilno zapisana, da mora vsakemu pasti v oči. Toda, kam naj se potem obrnemo? In zakaj so črke tako razmetane? Tudi najbolj spreten rešilec ne bo mogel ničesar najti: zmeda je prevelika, neurejena. Naš ugankar nam je poslal obenem rešitev, ki jo bomo tu napisali. Takole se glasi:

Tam, kjer glad mori lenuha, najde pridnost dosti kruha.

Čudno je pri tem to, da ima rešitev obakrat zadostno število črk, čeprav je v sestavi črka »T« popolnoma izven vsake vrste. Kdor bo dobro pogledal, bo videl, da je mož črko »n« v sestavi napisal štirikrat, v rešitvi jo pa najdemo le trikrat.

Kolikortoliko je pogrešen tudi naslov »Spomenik«. Uganili boste sami, zakaj. Spomeniki namreč navadno ni-

Tudi tu najdete zmedo, vendar pa je v tej zmedu nekaj reda. In kdor bo našel ta red, bo uganko z lahkoto rešil. Kar poiščite ga, saj imate dosti časa zdaj pozimi.

In spomenik ima vsaj deloma primerno stojalo. —

Prav isti ugankar nam je poslal še eno skrivnost z naslovom »Klasje«. To bomo pa lepo spravili, dali jo bomo prerisati in jo bomo ob primernem

JANUAR ♦♦♦♦ ANGELČEK ♦♦♦♦ 1929/1930

L.-F.: Pisma.

PRELJUBA DRAGICA!

ALI boš verjela, da sem bila huda nate? Zakaj me pa drégaš ob koncu pisma: »Nikar ne pozabi, da si mi odgovor dolžna!«? Ali mar ne odgovarjam čisto v redu na vsa Tvoja pisma? Ti si mi pa res še dolžna odgovora, Ti! Kar svoje pismo premisli, pa boš videla.

Tako sem se že veselila Tvojega odgovora o striženju »na fanta« in mojim tovarišicam sem tudi že pravila, da mi boš nekaj povedala — na, Ti pa odkladaš! Povem Ti, da sem skoro jokala od same jeze in togote...

Tudi s sosedovo Tono sem se skregala. Nikoli ji več ne rečem Tončka, ampak samo Tona — Tona — Tona-tonasta. Bo že videla!

Naj Ti povem, pa boš videla, da imam jaz prav. Pravila sem ji, kako mi hvališ narodno nošo in kako lepo bi bilo, ko bi me začele nositi to prekrasno nošo zlasti ob večjih praznikih. Pa je zavihala tisti svoj prišpičeni nos in zagodla: »Narodna noša, narodna noša — dva počena groša!«

Tako me je razjezila, da Ti povedati ne morem. Nič več je ne pogledam; pa tudi Ti je ne boš, ko boš prišla k nam. Kaj ne, da je ne boš?

To Ti moram pa tudi povedati, da imam zdaj našo gospodično učiteljico zelo rada. Slišala je, da se nekaj

pogovarjamo o narodnih nošah. Morala sem ji pokazati Tvoje pismo. Kako je bila vesela, Ti ne veš! Kar samo se ji je smejala, ko je brala Tvoje pisanje. Potem nam je pa obljubila, da nas bo naučila izdelati nekaj okraskov za to lepo, pa preveč pozabljeno nošo. Ima namreč več silno lepih vzorcev. Tako bomo ceneje prišle do svojega cilja. In še to je dejala, da bi bilo zares lepo, če bi nastopil že letos o veliki noči ali pa vsaj o svetem Rešnjem Telesu del našega razreda — ali pa že kar ves razred — v narodni noši. Povedala nam je pa naša gospodična ob tej priliki še nekaj drugega: Da imate mestne gospodične obleko, ki se imenuje Dečva, pa da te besede še sklanjati ne znate. Pravite: razstava Dečve namesto Dečle, prodajalna pri Dečvi namesto Dečli in tako reč. O jejmene, da znamo včasih kmečke pastirice več ko ve gospodične! Da še Ti, Dragica, ne boš med nevednimi, Ti povem, da gre ta reč takó: Dečva - dečle - dečli - dečvo - pri dečli — z dečvo.

Me zdaj samo še čakamo, kaj bodo rekli o narodni noši starši doma. Malo bodo morebiti pogodrnjali, kakor vselej, ko je treba šteti denar. Naposled se bodo pa morebiti vendarle omehčali. Saj nas imajo radi.

Kako nas imajo starši radi, to so nam povedali nedavno tudi v šoli. Računali smo. Imeli smo tole nalogo: Ako bi starši zahtevali od nas za vso postrežbo in za vse troške, ki jih imajo z nami, samo po 5 Din na dan, koliko bi to zneslo v enem letu, koliko v desetih letih, koliko, če bi imeli starši tri, pet, šest, sedem ... otrok? Oj smo gledali številke: 1095 Din, 10.950 dinarjev, 3285 Din, 32.850 Din itd. Naprej pa ti lahko sama računaš; saj znaš bolje ko jaz. In čas imaš tudi zdaj pozimi.

>Tako se piše ljubezen v številkah!« so nam dejali v šoli.

Še bi Ti imela mnogo napisati o vsem tem — pa ne morem.

Saj veš, kako hodimo v tem času iz šole. Letamo, skačemo, drsamo se; padamo, vstajamo, kepamo se, vroče nam je, stojimo in se prehladimo.

Zvečer pa doma kašljamo, da se beseda ne razume. Polegamo pri peči in za pečjo in čaj pijemo — pa

brez žganja in brez ruma, da ne boš rekla, da sem pijanka. In čaj pijemo samo za zdravilo.

To je še naša sreča, da imamo zares dobre starše, ki zastonj zdravijo naše zimske bolezni in potrpežljivo prenašajo vse težave, ki jih imajo z nami.

»To je pa ljubezen v dejanju,« bi rekla naša gospodična učiteljica, če bi zvečer gledala nas, prehlajene šolske bolnike.

Gotovo se ne boš čudila, če Ti povem, da tole pismo pišem že dva dni. Čez dan sem v šoli, zvečer moram pa kašljati. Pismo pa čaka.

V tem času se mi je pa jeza nate že toliko pohladila, da Te vseeno prav lepo pozdravim in Tebi in vsem Tvojim želim prav srečno in veselo novo leto. Na Tono sem pa še huda.

Ali boš kaj mogla priti za praznike? Zelo bi me razveselila.

Če sem zapisala kako žal besedo, odpusti jo
svoji ljubeči Te sorodnici

Franciki.

Danilo Gorinšek: Sveta noč.

*Bela, mirna sveta noč.
Pókoj božji se razliva
prek palač in hiš in koč.
Sladke sanje vse že sniva.*

*A palače so in hiše
in je najti koč brez broja,
kjer na tihem solze briše
človek, ki mu ni pokoja.*

*Bog pa, ganjen od solzá,
ki jih reve so rodile,
iz nebes nam Sina dá,
da se bodo posušile.*

Marijin vrtec svetemu očetu
za zlati dan 20. XII. 1929.

*Prihajamo, prihajamo najmlajši
z Marijo v svojem mladem cvetu;
prihajamo po poti kar najkrajši:
po materi gre pot k očetu.*

*Prinašamo, prinašamo najmlajši
otročka srca v eno zbrana;
kako so dnevi sladki, vedno slajši:
če je očetu deca vdana.*

*Prisegamo, prisegamo najmlajši:
Otroci bomo vedno vzorni,
da ljubi Jezus nas imel bo rajši,
ker bomo kakor On pokorni.*

Silvin Sardenko.

J. E. Bogomil: Tepežni dan.

PONEKOD komaj veste, kaj ta naslov pomeni. Vsem tistim moramo povedati, da je to dan nedolžnih otročičev. Ta dan imajo otroci ponekod posebne pravice. Hodijo od hiše do hiše s šibo v roki. Kogar dobé, ga udarijo in vpijejo nad njim: »Reši se, reši se!« ali »Odkupi se, odkupi se!« Rešiti ali odkupiti se pa mora na ta način, če podeli trpežkarjem — to ime imajo otroci ta dan — primeren dar.

Tako! Zdaj veste.

Ali se bomo čudili Slaparjevim trem, če jih danes srečamo tako, kakor so oni srečali Kopačevega botra?

Ravno od maše je šel dobri mož, pa je planil nadenj Slaparjev roj. Kar od treh strani je jelo pokati po moževem kožuhu in trije hkrati so vpili kakor za stavo: »Rešite se, boter, rešite se!«

Pa se reši, če nič nimaš! Ali pa dopoveš tem kričočem, da nič nimaš? Saj ne bodo verjeli. Če bi otroci verjeli, bi prinesli domov le ščinkavce na nosu ter prazne malhe in tepežni dan bi prišel ob svojo veljavo.

»Rešite se, boter, rešite se!«

»Jej, jej, jej, otroci, nič nimam, prav nič nimam!«

In spet je pokalo — hvala Bogu! — samo po kožuhu. Boter je stopal urno, kar se je dalo, Slaparjevi pa za njim. Tako je prišel boter domov v zelo častnem spremstvu, ki ni za las odjenjal od svojih pravic. So otroci vedeli, zakaj. Ko so namreč zapuščali Kopačev dom, je bila vsaka malha za eno klobaso težja.

Taka rešitev je pa že nekaj vredna. Sami presodite, če ni res. Kdor pa ne pritegne, bom pa jaz prišel prihodnji tepežni dan nadenj s palico in potem — bomo videli!

Janko Samec: Božično romanje.

Zimski dan. In tih večer je.
Zvezde v njem umirajo...
Kam li, kam pastirčki štirje,
kam nocoj marširajo?

Spi v daljavi belo mesto,
cilj njih srčnih želj in sanj...
Tolčejo hrapavo cesto,
da nocoj Jospejo vanj.

A pred njimi dež srebreni
raz nebo utrinja se.
Daljno mesto v plašč sneženi
bolj in bolj zagrinja se.

O, kako so noge trudne,
v sneg se jim udirajo!
In oči, že dolgo budne,
k spanju se zapirajo.

Samo v prsih srce vroče
gleda, gleda v daljni cilj;
tja nocoj dospeti hoče,
kjer se Jezus je rodil.

Te pastirce vera vnema,
da božanskih lic smehlja
spremljal bo iz Betlehema
jih v življenje spet nazaj.

Svjatoslav: Kristus je šel po naši ulici.

ZGODBI se boste morda smejali, pa se le. Povem jo tako, kot sem jo slišal od predmestnih otrok.

Pod večer je bilo in so začele sanjati čez ulico tesnobne sence. Strehe visoko gori so še komaj vidno gorele v luči. Cesta se je nekam izpraznila in umolknila kakor v pričakovanju. Daleč nekje v sredini mesta

so zvonovi molili večernico, pa prav tedaj so utihnili in se je pesem še lovila med sivimi zidovi.

Takrat je prišel odnekod v našo ulico tujec. Truden je bil in sključen, kot da prihaja iz tovarne onkraj mesta. Reven in ponižen je bil, kot da je eden izmed tisočerih v naši ulici. Brada mu je padala na prsa in oči so mu krvavele. Obraz mu je bil izsušen kot obraz bolnikov.

Na pragu temačne hiše je sedel otrok in mislil na večerjo in na očeta, ki je prišel od dela in sédel v kot na klop in še ni spregovoril besedice. Mislil je otrok in prešteval okna na drugi strani tesne ulice: tri, pet, osem... Potem je zagledal tujca in ostrmel: v roki, v trdo stisnjeni, je nosil tujec belo rožo, ki je od nje sijala luč kot od solnca nebeškega. Otrok je stegnil drobne roke in zaklical:

»Glejte, glejte!«

Tujec je obstal sredi ulice, roko z rožo je dvignil še više, da je luč še bolj zasijala čez vso cesto.

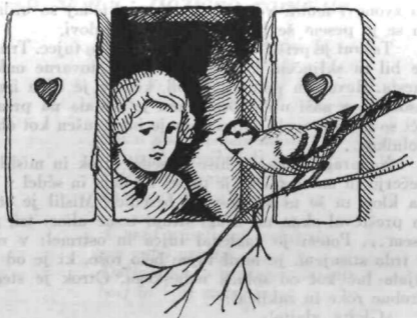
Iz vseh vrat so se prikazali blede otroški obrazi; polglasno šepetajoči v začudenju so se bližali molčecemu tujcu, da bi videli čudežno rožo. Tik pred neznanecem so pa obstali in onemeli, zakaj iz tujčevih oči je sijal ogenj, da so pozabili na vse drugo, ko so se zazrli vanj in so se jim roke kar same sklenile kot k molitvi.

Neznanec se je nežno nasmehnil, najprej razprostrl roke kot za blagoslov, potem pa dal vsakemu otroku bel listič, ki ga je odtrgal od čudežne rože — nič več kot en sam bel listič, čudovito blesteč listič.

Otroci so jih skrili v drobne roke, kot bi nosili samo božjo luč, in jih skrivaj pogledovali. Tujec se je pa smehljaj in počasi in trudno odšel, kot je bil prišel; samo obraz mu je gorel svetleje ko prej in tudi oči mu niso več krvavele...

Tisti večer so bile vse hiše v naši ulici svetle od luči čudežnih lističev in tudi v dušah ni bilo tesnobe in mraka.

Še jaz bi rad take svetlobe in rož, pa cveto le božjim otrokom v naši ulici — — —

Radivoj Rehar: Naša ptička.

*Priletela drobna ptica,
drobna ptica je sinica
in na okno naše séla,
pesem to nam je zapela:*

*»Sneg pobelil je planine,
ravna polja in doline,
vseposod hudobno kima
trdosrčna starca zima.*

*V varni izbi vi sedíte,
k topli peči se tiščíte,
sámo reona drobna ptička
nima toplega kotička.*

*S tečno pitate se hrano
vsak večer in jutro rano,
samo uboga pevka mlada
mrè od mraza in od glada.*

*Okno svetlo mi odprite,
k sebi v izbo me spustite,
v toplo svoje zavetišče,
mrvic dajte mi prgišče!*

*Vdano z vami bom živela,
lepe bom vam pesmi pela,
skakala in frfotala,
z deco vašo se igrala.»*

*In uslišali smo ptičko,
drobno ptičico siničko;
z nami srečna zdaj igra se
in nam krajša zimske čase.*

Fr. Rojec: Gospodov dan.

Mladinska igra v enem dejanju.

(Nadaljevanje.)

Sedmi prizor.

Kakor prej in berač.

Berač (star s sivo brado, stopi zunaj pred okno, potrka nanje in gleda v sobo): Kje pa je kdo? Zakaj se nihče ne oglasi? Zakaj se pa skrivate? Slišal sem tu notri govorjenje, drugje je pa vse tiho in mirno po hišah. Alo, prikaži se mi, kdor je tu doma! Če ne, pobijem šipe in zlezem skozi okno noter!

Jožko (naglo vstane izza postelje, skoči k oknu in ga odpre na eni strani): Mož, kdo pa ste, kaj pa rogovilite?

Berač: Kdo sem? Berač sem, in kaj hoče berač, to tudi veš. Daj mi kaj vbogajme, če imaš kaj; ali pa pokličī kakega odrastlega, da mi postreže z malim darom!

Jožko: Ni nobenega odrastlega zdaj doma. Oče in mati sta šla v cerkev, doma je pa le še moja sestra Minka, ki je bolna. Dati vam ne moreva ničesar, ker ničesar nimava.

Minka (vstane in sede na posteljo).

Berač: Kje so pa ljudje iz drugih hiš, ker so vse zaprte, tihe in zapuščene?

Jožko: V cerkvi so pri maši; saj je danes nedelja. Ali ne veste tega?

Berač: Tako?! Nedelja je danes. Seveda, menī so vsi dnevi enaki in jih ne štejem. Hodim pa kar naprej od vasi do vasi, iz kraja v kraj. Nabrał pa nisem danes še nič,

jedel tudi nisem nič. A kaj naj počnem zdaj tukaj, ko ni ljudi doma?

Jožko: Maša kmalu mine. Sedite tja na klopico pod lipo in počakajte na ljudi, da pridejo iz cerkve! Lahko boste kar v kratkem nabrali darov za ves dan. Ne bo vam danes več treba hoditi od hiše do hiše, ampak boste lahko zadovoljni sedeli v senci in boste tako tudi vi imeli lepo brezdelno nedeljo.

Berač: Fantič, ti si pa moder ptiček! Dal si mi dober svet. Ako se mi obnese, še ti dobiš primerno darilce od mene.

Jožko: Hvala! Ni potrebno. Meni že dobri in skrbni starši dado, kar potrebujem.

Berač: Če je tako, si pa srečen. Bog te ohrani v tej sreči! Z Bogom, mali prijatelj!

Jožko: Srečno hodite tudi vi! Z Bogom!

Berač (odide).

Osmi prizor.

Minka, Jožko.

Jožko (se obrne k Minki): Hahaha! Zdaj pa gre. Koliko bo neki nabral pred cerkvijo? Premisli, Minka, ta ubogi starček še vedel ni, da je danes nedelja.

Minka: Ali pa se je delal tako nevednega. Marsikdo ne govori vselej odkritosrčno.

Jožko: To je res. Ali vendar je čudno na svetu. (Stopi h kramaričnemu košu (in pregleduje blago.) Poglej, kramarica prinaša ljudem blago za najlepše obleke, sama je pa večkrat tako beraško oblečena.

Minka: Tudi drugje so podobni primeri. Ali nisi še nikoli mislil na uboge zamazane zidarske delavce? Ti zidajo krasne palače in gradove bogatinom, sami morajo pa stanovati v lesenih kolibah.

Jožko: Res, tudi to je čudno! Ali zakaj so na svetu take razlike med ljudmi?

Minka: To vse dela denar. Kdor ga ima dovolj, tisti si lahko naroči in kupi vse, kar mu poželi srce.

Jožko: Oh, denar, denar! Zakaj ga tudi pri nas nimamo! Ako bi ga imeli, bi ga tudi jaz imel in dal bi ga še tebi, kolikor bi ga hotela.

Minka: Ali bi se ne bal, da bi ga potem kdaj zmanjkalo tebi?

Jožko: Ne! Ako bi ga ne imel jaz, bi ga imela ti, in to bi bilo zame ravno tako dobro.

Minka: Haha! Res škoda velika, da nisi bogat!

Jožko: Hm, seveda je škoda, pa še kakšna škoda! Le pomisli, kako veselje bi bilo v naši hiši, kadar bi prišla k nam kramarica! Minka, kaj vse bi ti kupila izmed tega-le (pokaže z roko na kramarično blago), ako bi imela dovolj denarja?

Minka: Nakupila bi za očeta, mater in zate vsega, kar bi bilo vam najbolj všeč.

Jožko: In zase?

Minka: Zame pa starši nakupijo vsega potrebnega.

Jožko: In vendar je še mnogo jako lepih in dobrih reči na svetu, ki bi ti bile ljube, a jih nimaš. Zate bi jih pa jaz nabral in plačal. (Se pripogne h košari, odgrne prt z nje in dviguje z roko različno blago.) Poglej, kako lepi predpasniki, rute, nogavice, molitvene knjžice in druge take lepotije so tukaj! Minka, ali bi rada imela kaj takega?

Minka: Kaj mi pomaga želeti, ker se mi želje ne spolnijo!

Jožko (pokrije košaro in stopi moško pred Minko): Minka, kaj misliš, ali bi ne mogel stopiti zdaj-le v našo hišo dober bogat človek in reči nama: »Izbirajta, kakor vama drago, jaz bom vse plačal!« Ali bi ne bilo to lepo?

Minka (se žalostno nasmehne): Seveda bi bilo lepo! Toda kaj takega se le zapiše in lahko bere, v resnici se pa ne more zgoditi.

Jožko: Zakaj ne?

Minka: Ker tisti, ki imajo dosti denarja, navadno nikdar ne poskusijo hudega in zaradi tega tudi nimajo sočutja z reveži.

Jožko: Ali so revni ljudje bolj usmiljeni?

Minka: Bolj so, ker vedo, kaj je pomanjkanje, kaj je hudo. Toda ti pa spet ne morejo pomagati drugim; saj še zase nimajo denarja.

Jožko: Čuj, Minka, meni se je sanjalo, da so se naš oče hudo zadolžili zaradi tvoje bolezni. Prišli so trdosrčni upniki in so nam hoteli odgnati kravico iz hleva.

Minka: Kdaj se ti je sanjalo?

Jožko: Sinoči ali predsinočnjem. Čisto sem že pozabil na tiste sanje, zdaj sem se spet spomnil nanje.

Minka: Pa nam niso vzeli kravice?

Jožko: Ne, niso je vzeli, ker je niso smeli! Kar nadoma je stopil v našo hišo sam Kristus. Poplačal je terjalcem očetove dolgove, nato jih je pa s hudim pogledom spodil iz hiše.

Minka: Kako ste pa spoznali, da je bil tisti dobi človek Kristus?

Jožko: Oče so mu prinesli kruha, sira in kar so imeli dobrega v hiši. Tujec je vzel samo kruh v roke in ga je blagoslovil. Ali kakor hitro je to storil, že se je posvetilo po vsi sobi; kruh, ki ga je bil položil nazaj na mizo, je začel rasti in se lomiti na vse strani, iz njegovih razpok so se usipali zgolj rumeni cekini.

Minka: To je bil pa že Kristus! Kaj ste pa storili, ko ste ga spoznali?

Jožko: Vsi smo takoj popadali pred njega na kolena, da bi se mu zahvalili. Oče so zavpili: »Moj Bog, moj Gospod, kako in kdaj sem si zaslužil to veliko milost!« V tistem trenutku je pa že zginil in na mizi se je svetil le še kup cekinov!

Minka: Kaj ste pa potem storili s tistim zlatim kupom?

Jožko: Ne vem, ker sem se ravno takrat zbudil. Pa takoj sem spet zaspal in medtem pozabil na sanje.

Minka: Ali še veš, kakšen je bil Kristus?

Jožko: Dobro vem. Zavit je bil v dolg popotni plašč in imel je gosto rjavo brado. Takoj bi ga spoznal, če bi ga kje srečal.

Minka: Oh, to so bile le sanje, lepe sanje! Kristus zdaj ne hodi več okoli po svetu kot nekdanj, ko je še živel na zemlji in hodil po svoji domači deželi od kraja do kraja in povsod dobrote skazoval, kakor se bere v katekizmu.

Jožko: Še hodi, Minka, še hodi! Saj so nam gospod katehet zadnjič pripovedovali v šoli, da se še vedno lahko prikaže tu in tam med nami, toda zdaj le v osebi in podobi kakega dobrega človeka.

Minka: To bi bilo že mogoče.

Jožko: No, vidiš!

Minka: Zakaj pa naj bi prišel ravno k nam?

Jožko: Zakaj pa ravno k nam ne? Ali nismo vsi dobri, pravični in potrebni?

Minka: To je res, a k nam vseeno ne bo prišel.

Jožko: Pa vsaj upajva, da pride!

Minka: No, pa upajva!

(Pritrkavanje zvonov spet zadoni iz zvonika.)

Jožko: Maša je minila! Stopiva k oknu, da vidiva, kako veselo vró ljudje iz cerkve!

Oba (stopita k oknu in gledata na cesto. Minka se nasloni z roko na Jožkovo ramo.)

Minka: Glej, naša mati že gredo!

Jožko: Pa Bregantova Anica gre z njimi. Pismo nese v roki. Gotovo gre k nam v vas, zaradi tebe.

Minka: Morda res.

Oba (se obrneta proti vratom in čakata).

Deveti prizor.

Kakor prej ter Lenka in Anica.

Lenka, Anica (vstopita. Anica ima v roki molitveno knjižico in pismo. Lenka pa molek in žepni robec.)

Anica: Dobro jutro, Minka! Mati so mi povedali, da si že bolj zdrava, pa sem prišla malo pogledat k tebi.

Minka (ji gre naproti in ji poda roko): Lepa hvala, da se še spomniš name, draga Anica! Bog te sprejmi!

Lenka (se ustavi sredi sobe): Minka, ali ti ne bo škodovalo, ker si danes že tako zgodaj vstala?

Minka: Ne, mati! Dobro mi stori, če se nekoliko gibljem.

Lenka: Pa le glej! (Vtakne robec v žep, obesi molek na žebelj in sede na klop pri mizi.)

Anica: Glej, Hribarjeva Tončka mi je pisala! (Pokaže pismo.)

Minka: Kaj ti piše?

Anica: Da se ima prav dobro na počitnicah pri teti, da pa vendar komaj čaka na začetek šolskega pouka, ker pojde za naprej v Ljubljano in bo tam nadaljevala učenje.

Minka: Ti tudi pojdeš v Ljubljano, ali ne?

Anica: Seveda pojdem, Minka, pojdi še ti! Tončka tebe in vse vaše prav lepo pozdravlja in pravi, naj bi še vaši dali tebe v ljubljansko šolo.

Minka: Saj bi rada šla.

Anica (stopi k Lenki in jo prime za roko): Mati, kajne, da bo smela iti tudi Minka v Ljubljano? Jaz prosim zanjo.

Lenka (se bridko nasmehne in položi roko na Aničino ramo): Hm, ljubica moja, to pa pri nas ni mogoče! Pri nas nismo tako premožni kakor pri vas in pri Hribarjevih. Glej, prodati smo morali telico, da smo mogli plačati Minkinega zdravnika in račun za zdravila. Zdaj imamo le še kravico v hlevu.

Anica (otožna): Škoda! Vedno smo bile vse tri skupaj in v šoli smo bile povsod prve. Kako lepo bi bilo, če bi bile še v Ljubljani skupaj!

Lenka (skomizne z ramami): Hm, kaj se hoče! Kar ni mogoče, pa ni mogoče!

Anica: Zdaj pa grem. Brez zamere, mati!

Lenka: Zakaž bi zamerila! Prav veseli me, da si prišla. Le še kaj pridi k Minki, da ji ne bo tako dolg čas, ko še ne sme iz hiše!

Anica (stopi k Minki in ji poda roko): Z Bogom, Minka! Skoraj se pozdravi!

Minka (žalostna, iskreno stisne Aničino roko): Z Bogom, Anica! Ne pozabi me!

Anica: Ne bom, Minka! Obiskala te bom še večkrat, preden odidem v Ljubljano. (Odide.)

(Konec prihodnjič.)

Bogomil: Ljubi Marijini otroci!

ZDAJ bomo prišli šele do tistih nebeških prebivalcev, ki so nam najbližji. To so, kakor veste, svetniki. Veliko jih je. Že za to smo lahko Bogu hvaležni.

Več vrst jih je; dalj časa se bomo mudili pri njih.

Danes si oglejmo najstarejše, tiste, katerih duše so morale dalj časa pred peklom čakati na obljubljenega Odrešenika. V litanijah jih kratko imenujemo očake in preroke. Iz šolskega pouka so vam znana imena nekaterih očk^ov: Adam, Abel, Noe, Abraham, Lot, Izak, Samuel in drugi. Ali pa imena prerok^ov: Elija, Elizej, Izaija, Jeremija, Daniel, Ezekiel... Vseh imen vam ne bom napisal.

Kako so ti ljudje prišli do časti, da se v litanijah obračamo nanje in jih prosimo za posredovanje in za pomoč pri Bogu? V svetem pismu beremo, da so bili ti možje pravični in bogaboječi.

Bogaboječi. Ostanimo malo pri tej besedi! Kaj se to pravi: bogaboječ? Kdo se v resnici Boga boji? Bogaboječ je samo tisti, kdor Boga prav ljubi.

Strah božji ne obstoji v tem, da bi mi morali pred Bogom trepetati, da bi mi vedno mislili le na kazen, ki nam preti, če ne bomo Bogu prav služili. Kdor se v resnici Boga boji, ta Boga ljubi, ta se trudi, da bo voljo božjo natančno spolnjeval, ta ima strah samo pred grehom, zlasti še pred smrtnim grehom. Saj veste, kaj nam stori smrtni greh. Posvečujočo milost božjo nam vzame in nas stori vredne večnega pogubljenja.

Ob misli na svete očake in preroke sklenimo tudi mi, da bomo rastle v ljubezni do Boga in bali se smrtne greha. To bo pot, po kateri bomo najbolj varno hodili proti svoji večni domovini.

Imenoma se nam v litanijah predstavljata samo dva izmed svetih očakov in prerokov. To sta ona dva, ki sta imela največ stika z Jezusom. Sveti Janez Krstnik in sveti Jožef sta ta dva moža. Oba sta vam znana; saj je med vami nekaj takih, ki imate svoj god o kresu ali pa o sv. Jožefu.

Janez Krstnik je vzor čednostnega življenja. Sveto pismo ga hvali z besedami: »Vina in močne pijače ne bo pil.« Znano vam je, da je pijanost vzrok mnogih pregreh. Uboj, pobož, jeza, sovraštvo, prepir, zmerjanje, nedostojno vedenje, opuščanje službe božje... In še ni konca.

Ali naj vam svetega Jožefa posebej hvalimo? Kogar je imel Bog v taki časti, da mu je že na zemlji zaupal v varstvo učlovečenega Sina, takega svetega moža ni treba še posebej hvaliti in ga vam priporočati. Bog s svojim ravnanjem glasneje govori in ga vam bolje priporoča, kakor more to storiti človeška beseda. Samo to bodi omenjeno, da je sveti Jožef tudi varuh svete katoliške Cerkve in da velja že iz davnih časov za posebnega priprošnjika vseh vernih Slovencev.

Sklenimo to razpravico s prošnjo: Bog očakov in prerokov, vodi nas, dokler ne pridemo v njihovo družbo!

In v ta namen: z ljubljnim Sinom nas blagoslavljaj devica Marija!

Uganke, skrivalice in drugo.

Zlogovnica.

(Branko Sodnik, Ljubljana.)

Bi— slo—ske —vi, —di —ven— po—!

Ko—ski.

Namesto črtic vstavi zloge: bo, cu, nos, kr, se, slo, ti ven, pa dobiš verz znanega pesnika.

Vprašanje.

Koliko tehta 1 liter vode pri 4° C?

Ura.

Pazi, kam kaže večji kazalec, potem ti bo rešitev lahka.

Rešilci in imena rešilcev — ki se sprejemajo le tekom 10 dni po izidu lista in se objavljajo le imena onih rešilcev, ki bodo rešili vse zagonetke — v prihodnji številki.

Rešitve v 4. številki.

Črkovnica.

A	B	S	A	L	O	N
F	E	B	R	U	A	R
P	L	I	B	E	R	K
C	I	N	O	B	E	R
O	B	L	J	U	B	A

Okrasek.

Začni pri K in vzemi vsako 4 črko pa dobiš: Križ je edina lestva do nebes.

Odgovor na vprašanje.

Nič, saj se mu je samo sanjalo.